

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story **challenge-קושיא** ⚡
question-שאלה ^ **answer-תירוץ** !
proof-ראייה ■

מקרא-key:

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	מ	ב	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נגמר הדין מוציאין אותו לסקלו.													■
בית הסקילה היה חוץ לבית דין שנאמר (ויקרא כ"ד) הוצא את המקלל.													■
אחד עומד על פתח בית דין והסודרין בידו, וסוס רחוק ממנו כדי שיהא רואהו.													■
אומר אחד יש ללמד עליו זכות - הלה מניף בסודרין והסוס רץ ומעמידן. ואפילו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות - מחזירין אותו, אפילו ארבע וחמש פעמים - ובלבד שיש ממש בדבריו.													■
ובית הסקילה חוץ לבית דין הוה, ותו לא?													⚡
בית הסקילה היה חוץ לשלש מחנות	והא תניא:												⚡
אין, כדקאמרת, והא דקתני הכי - נפקא מינה דאי נפיק בי דינא ויתיב חוץ לשלש מחנות - עבדינן בית הסקילה חוץ לבית דין, כי היכי דלא מיתחזי בית דין רוצחין. אי נמי: כי היכי דתיהוי ליה הצלה.													!
מנהגי מילי?													^
הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה - חוץ לשלש מחנות.	דתנו רבנן:												!
אתה אומר חוץ לשלש מחנות, או אינו אלא חוץ למחנה אחת?													!
נאמר כאן מחוץ למחנה ונאמר בפרים הנשרפין חוץ למחנה מה להלן חוץ לשלש מחנות - אף כאן חוץ לשלש מחנות.													!
והתם מנלן?													^
(ויקרא ד) והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה - חוץ לשלש מחנות.	דתנו רבנן:												!
אתה אומר חוץ לשלש מחנות, או אינו אלא חוץ למחנה אחת?													⚡
כשהוא אומר (ויקרא ד) אל מחוץ למחנה, בפר העדה, שאין תלמוד לומר, שהרי כבר נאמר (ויקרא ד) ושרף אתו כאשר שרף את הפר הראשון - ליתן לו מחנה שניה. וכשהוא אומר (ויקרא ו) אל מחוץ ולילף משחוטי חוץ, מה להלן - חוץ למחנה אחת, אף כאן - חוץ למחנה אחת.													⚡
מסתברא מפרים הנשרפין הוה ליה למילף שכן: הוצא אל מחוץ למחנה, מכשיר, ומכפר.													!
אדרבה, משחוטי חוץ הוה ליה למילף, שכן: אדם, חוטא, בנשמה, פיגול.													⚡
מכשיר ממכשיר עדיף ליה.													!
משה היכא הוה יתיב - במחנה לוייה, ואמר ליה רחמנא (ויקרא כ"ד) הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה - חוץ למחנה לוייה. (ויקרא כ"ד) ויוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה - חוץ למחנה ישראל.	רב פפא:												!
האי מיבעי ליה לעשייה													⚡
עשייה בהדיא כתיבא (ויקרא כ"ד) ובני ישראל עשו כאשר צוה ה' את משה.													!
אלא מעתה (ויקרא כ"ד) וירגמו אתו אבן מאי עבדי ליה?													⚡
ההוא מבעי ליה לכדתניא:													!
וירגמו אתו באבן - אתו - ולא בכסותו. אבן - שאם מת באבן אחת - יצא.	[תניא]												!
ואצטריך למיכתב אבן, ואיצטריך למיכתב אבנים, דאי כתב רחמנא אבן - הוה אמינא היכא דלא מת בחדא - לא ניתי אחריתי ומקטליה, כתב רחמנא אבנים. ואי כתב רחמנא אבנים - הוה אמינא מעיקרא נייתי תרתיה, כתב רחמנא אבן.													■
והא האי תנא נאמר קאמר													⚡
אילו לא נאמר קאמר. והכי קאמר: אילו לא נאמר קרא - הייתי אומר גזירה שוה, עכשיו שנאמר קרא - גזירה שוה לא צריך.													!

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment**
Oמעשה-story

⚡ **קושיא-challenge**
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראייה-proof**

מקרא-key:

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
משה היכא הוה יתיב - במחנה לוייה, ואמר ליה רחמנא הוצא את המקלל - חוץ למחנה לוייה, אל מחוץ למחנה - חוץ למחנה ישראל, ויוציאו את המקלל - לעשייה.	רב אשי:										!	◇
עשייה בהדיא כתיב בהו ובני ישראל עשו כאשר צוה ה' את משה											⚡	◇
ההוא מיבעי ליה לסמיכה ולדחייה.											!	◇
לדיך, כל הני הוצא דכתיבי בפריים הנשרפים מאי דרשת בהו?											⚡	◇
קשיא.											■	
אחד עומד כו'.												■
פשיטא לי, אחד אבן שנסקל בה, ואחד עץ שנתלה בו, ואחד סייף שנהרג בו, ואחד סודר שנחנק בו - כולן משל צבור. מאי טעמא - דמדידה לא אמרינן ליה: זיל, וליתיה וליקטול נפשיה.	רב הונא:										■	◇
סודר שזמינפין בו, וסוס שרץ ומעמידן משל מי הוא? כיון דהצלה דידיה - מדידה הוא, או דילמא, כיון דבי דינא מחייבין למעבד בה הצלה - מדידהו.	בעי רב הונא:										^	◇
היוצא ליהרג משקין אותו קורט של לבונה בכוס של יין כדי שתטרף דעתו, שנאמר (משלי ל"א) תנו שכר לאובד ויין למרי נפש.	ותו, הא דאמר רב חייא בר רב אשי אמר רב חסדא:										■	^
נשים יקרות שבירושלים היו מתנדבות ומביאות אותן.	ותניא:										■	^
לא התנדבו נשים יקרות, משל מי?											^	◇
הא ודאי מסתברא משל צבור, כיון דכתיב תנו - מדידהו.											!	◇
אמר אחד מן התלמידים יש לי ללמד עליו זכות ונשתתק, מהו?	בעא מיניה רב אחא בר הונא מרב ששת:										^	◇
מנפה רב ששת בידיה: נשתתק? אפילו אחד בסוף העולם נמי	[רב ששת]										⚡	
התם לא קאמר, הכא קאמר.											!	
מאי?											^	
אחד מן התלמידים שזיכה ומת - רואין אותו כאילו חי ועומד במקומו.	תא שמע, דאמר רבי יוסי בר חנינא:										■	⚡
זיכה - אין, לא זיכה - לא											⚡	
לא, זיכה - פשיטא לי, אמר תיבעי לך.											!	◇
אפילו הוא כו'.											■	<
ואפילו פעם ראשונה ושניה?											⚡	
פעם ראשונה ושניה, בין שיש ממש בדבריו בין שאין ממש בדבריו - מחזירין אותו. מכאן ואילך, אם יש ממש בדבריו - מחזירין אותו, אין ממש בדבריו - אין מחזירין אותו	והתניא:										■	⚡
תרגומה מפעם שניה ואילך.	רב פפא:										!	◇
מנא ידעי?											⚡	
דמסרינן ליה זוגא דרבנן, אי איכא ממש בדבריו - אין, אי לא - לא.	אביי:										!	◇
וליסר ליה מעיקרא											⚡	
אגב דבעית לא מצי אמר כל מאי דאית ליה.											!	
מצאו לו זכות - פטרוהו, ואם לאו - יצא ליסקל											■	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וכרוז יוצא לפניו: איש פלוני בן פלוני יוצא ליסקל על שעבר עבירה פלונית, ופלוני ופלוני עדין, כל מי שיודע לו זכות - יבא וילמד עליו.												■	מג.
וצריך למימר: ביום פלוני, ובשעה פלונית, ובמקום פלוני, דילמא איכא דידיעי, ואתו ומזים להו.	אביי:											■	מג.
וכרוז יוצא לפניו												■	מג.
לפניו - אין, מעיקרא - לא.												■	מג.
כל הזוכה את יצרו ומתודה עליו, מעלה עליו הכתוב כאילו כיבדו להקדוש ברוך הוא בשני עולמים, העולם הזה והעולם הבא, דכתיב (תהלים נ') זבח תודה יכבדני.	רבי יהושע בן לוי:											■	מג:
בזמן שביט המקדש קיים, אדם מקריב עולה - שכן עולה בידו, מנחה - שכן מנחה בידו. אבל מי שדעתו שפלה - מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולן, שנאמר (תהלים נ"א) זבחי אלהים רוח נשברה, ולא עוד אלא שאין תפלתו נמאסת, שנאמר (תהלים נ"א) לב נשבר ונדכה אלהים לא תבוה.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											■	מג:
היה רחוק מבית הסקילה כעשר אמות, אומרים לו: התודה, שכן דרך כל המומתין מתודין, שכל המתודה יש לו חלק לעולם הבא. שכן מצינו בעכו, שאמר לו יהושע (יהושע ז') בני שים נא כבוד לה' אלהי ישראל ותן לו תודה, (יהושע ז') ויען עכן את יהושע ויאמר אמנה אנכי חטאתי וכזאת וכזאת וגו'. ומנין שכיפר לו וידיו - שנאמר (יהושע ז') ויאמר יהושע מה עכרתנו יעכרך ה' ביום הזה, ביום הזה אתה עכור, ואי אתה עכור לעולם הבא.												■	מג:
ואם אינו יודע להתודות - אומרים לו: אמור תהא מיתתי כפרה על כל עונותי.												■	מג:
אם היה יודע שהוא מזומם אומר: תהא מיתתי כפרה על כל עונותי חוץ מעון זה.	רבי יהודה:											■	מג:
אם כן יהו כל אדם אומר כן, כדי לנקות עצמו.	אמרו לו:											⚡	מג:
נא - אין נא אלא לשון בקשה, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא ליהושע (יהושע ז') חטא ישראל, אמר לפניו: רבוננו של עולם, מי חטא? אמר ליה: וכי דילטור אני? לך הפל גורלות.	תנו רבנן:											○	מג:
הלך והפיל גורלות, ונפל הגורל על עכן												○	מג:
אמר לו: יהושע, בגורל אתה בא עלי? אתה ואלעזר הכהן שני גדולי הדור אתם, אם אני מפיל עליכם גורל - על אחד מכם הוא נופל.												○	מג:
אמר לו: בבקשה ממך, אל תוציא לעז על הגורלות, שעתידיה ארץ ישראל שתחלק בגורל שנאמר (במדבר כ"ו) אך בגורל יחלק את הארץ.												○	מג:
תן תודה. אמר רבינא: שחודי שחדיה במילי: כלום נבקש ממך אלא הודאה? תן לו תודה והיפטר.	[רבינא]											■	מג:
מיד: ויען עכן את יהושע ויאמר אמנה אנכי חטאתי לה' אלהי ישראל וכזאת וכזאת עשיתי.												■	מג:
מלמד שמעל עכן בשלשה חרמים: שנים בימי משה ואחד בימי יהושע, שנאמר כזאת וכזאת עשיתי.	רב אסי אמר רבי חנינא:											■	מג:
חמשה, ארבעה בימי משה ואחד בימי יהושע, שנאמר אנכי חטאתי וכזאת וכזאת עשיתי.	רבי יוחנן אמר משום רבי אלעזר ברבי שמעון:											■	מג:
ועד השתא מאי טעמא לא איענוש?												⚡	מג:
לפי שלא ענש על הנסתרות עד שעברו ישראל את הירדן.	רבי יוחנן אמר משום רבי אלעזר ברבי שמעון:											!	מג:
כתנאי:												■	מג:
(דברים כ"ט) הנסתר לה' אלהינו והנגלת לנו ולבנינו עד עולם למה נקוד על לנו ולבנינו ועל עי"ן שבעד? מלמד שלא ענש על הנסתרות עד שעברו ישראל את הירדן, דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]											■	מג:
וכי ענש על הנסתרות לעולם? והלא כבר נאמר עד עולם, אלא כשם שלא ענש על הנסתרות - כך לא ענש על עונשין שבגלוי עד שעברו ישראל את הירדן.	אמר ליה רבי נחמיה:											■	מג:
אלא עכן מאי טעמא איענוש?												⚡	מג:
משום דהוו ידעי ביה אשתו ובניו.												!	מד.
(יהושע ז') חטא ישראל. אמר רבי אבא בר זבדא: אף על פי שחטא - ישראל הוא.	[רבי אבא בר זבדא]											■	מד.
היינו דאמרי אינשי אסא דקאי ביני חילפי אסא שמייה, ואסא קרו ליה.	רבי אבא:											■	מד.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-נגמר הדין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
(יהושע ז') וגם עברו את בריתי אשר צויתי אותם גם לקחו מן החרם גם גנבו גם כחשו גם שמו בכליהם. אמר רבי אילעא משום רבי יהודה בר מספרתא: מלמד שעבר עכן על חמשה חומשי תורה, שנאמר חמשה גם.	[רבי אילעא משום רבי יהודה בר מספרתא]										■	◇
עכן מושך בערלתו היה, כתיב הכא וגם עברו את בריתי וכתיב התם (בראשית י"ז) את בריתי הפר.	ואמר רבי אילעא משום רבי יהודה בר מספרתא:										■	◇
פשיטא										⚡		
מהו דתימא: במצוה גופיה לא פקר, קא משמע לן.										!		
(יהושע ז') וכי עשה נבלה בישראל. אמר רבי אבא בר זבדא: מלמד שבעל עכן נערה המאורסה, כתיב הכא וכי עשה נבלה וכתיב התם (דברים כ"ב) כי עשתה נבלה בישראל.	[רבי אבא בר זבדא]										■	◇
פשיטא											⚡	
מהו דתימא: כולי האי לא פקר נפשיה, קא משמע לן.											!	
דיניה כנערה המאורסה, דבסקילה.	רבינא:										!	
כתיב (יהושע ז') ויקח יהושע את עכן בן זרח ואת הכסף ואת האדרת ואת לשון הזוהב ואת בניו ואת בנותיו ואת שורו ואת חמרו ואת צאנו ואת אהלו ואת כל אשר לו. אם הוא חטא - בניו ובנותיו מה חטאו? ולטעמיה, אם הוא חטא - כל ישראל מה חטאו? דכתיב (יהושע ז') וכל ישראל עמן אלא - לרדותן, הכי נמי - כדי לרדותן.	ריש גלותא לרב הונא:										⚡	◇
(יהושע ז') וישרפו אתם באש ויסקלו אתם באבנים	אמר ליה: [רב הונא]										!	◇
בתרתי?											⚡	
הראוי לשריפה - לשריפה, הראוי לסקילה - לסקילה.	רבינא:										!	◇
(יהושע ז') וארא בשלל אדרת שנער אחת טובה ומאתים שקלים כסף. רב אמר: איצטלא דמילתא	[רב]										■	◇
סרבא דצריפא.	שמואל:										■	◇
(יהושע ז') ויציקום לפני ה'. אמר רב נחמן: בא וחבטם לפני המקום, אמר לפניו: רבונו של עולם, על אלו תיהרג - רובה של סנהדרין? דכתיב (יהושע ז') ויכו מהם אנשי העי כשלישים וששה איש	[רב נחמן]										■	◇
שלישים וששה ממש, דברי רבי יהודה.	ותניא: [רבי יהודה]										■	■
וכי שלישים וששה היו? והלא לא נאמר אלא כשלישים וששה איש, אלא: זה יאיר בן מנשה ששקול כנגד רובה של סנהדרין.	אמר לו רבי נחמיה:										■	■
מאי דכתיב (משלי י"ח) תחנונים ידבר רש ועשיר יענה עזות, תחנונים ידבר רש - זה משה, ועשיר יענה עזות - זה יהושע.	רב נחמן אמר רב:										■	◇
מאי טעמא?											^	
אילימא משום דכתיב ויציקום לפני ה'.											!	
בא וחבטן לפני המקום	ואמר רב נחמן:										■	!
אטו פנחס לא עביד הכי? והכתיב (תהלים ק"ו) ויעמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה											⚡	
ויתפלל לא נאמר, אלא ויפלל - מלמד שעשה פלילות עם קונו בא וחבטן לפני המקום, אמר לפניו: רבונו של עולם, על אלו יפלו עשרים וארבעה אלף מישראל? דכתיב (במדבר כ"ח) ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף.	ואמר רבי אלעזר:										■	⚡
ואלא מהכא (יהושע ז') למה העברת העביר את העם הזה את הירדן											!	
משה נמי מימר אמר: (שמות ה') למה הרעתה לעם הזה.											⚡	
אלא מהכא (יהושע ז') ולו הואלנו ונשב בעבר הירדן.											!	◇
(יהושע ז') ויאמר ה' אל יהושע קום לך. דריש רבי שילא: אמר ליה הקדוש ברוך הוא: שלך קשה משלהם, אני אמרתי (דברים כז) והיה בעברכם את הירדן תקימו, ואתם ריחקתם ששים מיל.	[דריש רבי שילא]										■	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-נגמר הדין	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
בטר דנפק, אוקים רב אמורא עליה, דרש: (יהושע י"א) כאשר צוה ה' את משה עבדו כן צוה משה את יהושע וכן עשה יהושע לא הסיר דבר מכל אשר צוה ה' את משה. אם כן מה תלמוד לומר קום לך: אמר ליה: אתה גרמת להם. והיינו דקאמר ליה בעי: (יהושע ח') ועשית לעי ולמלכה כאשר עשית ליריחו ולמלכה וגו'.		[רב]															מד.
(יהושע ה') ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא וגו' ויאמר לא כי אני שר צבא ה' עתה באתי ויפל יהושע אל פניו ארצה וישתחו.																	מד.
היכי עביד הכי?																	
אסור לו לאדם שיתן שלום לחבירו בלילה, חיישינן שמא שד הוא		והאמר רבי יוחנן:															מד.
שאני התם, דקאמר ליה (יהושע ה') אני שר צבא ה' עתה באתי וגו'.																	מד.
ודילמא משקרי?																	מד.
גמירי דלא מפקי שם שמים לבטלה.																	מד.
אמר ליה: אמש ביטלתם תמיד של בין הערביים, ועכשיו ביטלתם תלמוד תורה.																	מד:
על איזה מהן באת?																	מד:
אמר ליה: עתה באת.																	מד:
מיד (יהושע ח') וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העמק.																	מד:
מלמד שלן בעומקה של הלכה.		אמר רבי יוחנן:															מד:
גדול תלמוד תורה יותר מהקרבת תמידין, שנאמר (יהושע ח') עתה באתי.		שמואל בר אבנה משמיה דרב:															מד:
האי קרא במערבא במאי מוקמיתו ליה (משלי כ"ה) אל תצא לריב מהר פן מה תעשה באחריתך בהכלים אתך רעך ריבך ריב את רעך וסוד אחר אל תגל?		אביי לרב דימי:															מד:
בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא ליחזקאל: (יחזקאל י"ז) לך אמור להם לישראל אביך האמרי ואמך חתית, אמרה רוח פסקונית לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, אם יבואו אברהם ושרה ויעמדו לפניך אתה אומר להם ומכלים אותם? ריבך ריב את רעך וסוד אחר אל תגל.		[רב דימי]															מד:
ומי אית ליה רשותא כולי האי?																	מד:
אין																	מד:
שלש שמות יש לו: פיסקון, איטמון, סיגרון.		דאמר רבי יוסי ברבי חנינא:															מד:
פיסקון - שפוסק דברים כלפי מעלה																	מד:
איטמון - שאוטם עונותיהן של ישראל																	מד:
סיגרון - כיון שסוגר שוב אינו פותח.																	מד:
(איוב ל"ו) היערך שועך לא בצר, אמר רבי אלעזר: לעולם יקדים אדם תפלה לצרה, שאילמלא הקדים אברהם תפלה לצרה בין בית אל ובין העי לא נשתייר משונאיהן של ישראל שריד ופליט.		[רבי אלעזר]															מד:
כל המאמץ עצמו בתפלה מלמטה אין לו צרים מלמעלה.		ריש לקיש:															מד:
לעולם יבקש אדם רחמים שיהו הכל מאמצין את כחו, ואל יהו לו צרים מלמעלה.		רבי יוחנן:															מד:
מנין שכיפר לו וידויו וכו'.																	מד:
מנין שכיפר לו וידויו - שנאמר (יהושע ז') ויאמר לו יהושע מה עכרתנו יעכרך ה' היום הזה, היום הזה אתה עכור, ואי אתה עכור לעולם הבא. וכתוב (דברי הימים א' ב') ובני זרח זמרי ואיתן והימן וכלכל ודרדע כלם חמשה. מאי כולם חמשה - כולן חמשה הן לעולם הבא		תנו רבנן:															מד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראייה
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
כתיב זמרי וכתוב עכן. רב ושמואל, חד אמר: עכן שמו, ולמה נקרא שמו זמרי - שעשה מעשה זמרי.	[חד:רב/שמואל]											◇	■	◇	מד:	
זמרי שמו, ולמה נקרא שמו עכן - שעכן עונותיהן של ישראל.	[חד:רב/שמואל]											◇	■	◇	מד:	
אם אינו יודע להתוודות כו'														■	מד:	
לנקות עצמן.	רבי יהודה אומר כו':													■	מד:	
וינקו עצמן													⚡		מד:	
כדי שלא להוציא לעז על בתי דינים ועל העדים.													!	◇	מד:	
מעשה באדם אחד שיצא ליהרג, אמר: אם יש בי עון זה - לא תהא מיתתי כפרה לכל עונותי, ואם אין בי עון זה - תהא מיתתי כפרה לכל עונותי, ובית דין וכל ישראל מנוקין, והעדים לא תהא להם מחילה לעולם. וכששמעו חכמים בדבר, אמרו: להחזירו - אי אפשר, שכבר נגזרה גזירה. אלא: יהרג, ויהא קולר תלוי בצואר עדים.	תנו רבנן:													■	◇	מד:
פשיטא כל כמיניה?													⚡		מד:	
לא צריכא, דקא הדרי בהו סהדי.													!	◇	מד:	
וכי הדרי בהו מאי הוי? כיון שהגיד - שוב אינו חוזר ומגיד													⚡		מד:	
לא צריכא, דאף על גב דקא יחבי טעמא למילתייהו, כי ההוא מעשה דבעיא מיכסא.													!	◇	מד:	
היה רחוק מבית הסקילה ארבע אמות - מפשיטין אותו את בגדיו.														■	מד:	
האיש מכסין אותו מלפניו, והאשה מלפניה ומאחריה, דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]													◇	■	מד:
האיש נסקל ערום, ואין האשה נסקלת ערומה.	החכמים:													◇	■	מד:
האיש מכסין אותו פרק אחד מלפניו, ואשה שני פרקים, בין מלפניה בין מלאחריה, מפני שכולה ערוה, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [רבי יהודה]													◇	■	מד:
האיש נסקל ערום, ואין האשה נסקלת ערומה.	החכמים:													◇	■	מד:
מאי טעמייהו דרבנן - אמר קרא (ויקרא כ"ד) ורגמו אתו. מאי אותו? אילימא אותו ולא אותה - והכתיב (דברים ט"ז) והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההיא. אלא מאי אותו - אותו בלא כסותו, הא אותה - אותו בלא כסותו, לא שנא איש ולא שנא אשה.	[רבנן]													■	מד:	
למימרא דרבנן חיישי להרהורא, ורבי יהודה לא חייש להרהורא? והא איפכא שמענא להו	רבי יהודה:													■	מד:	
הכהן אוהו בבגדיה, אם נקרעו - נקרעו, ואם נפרמו - נפרמו, עד שמגלה את לבה וסותר את שעה.	דתנן: [חכמים]													⚡	◇	מד:
אם היה לבה נאה - לא היה מגלהו, ואם היה שעה נאה - לא היה סותרן	רבי יהודה:													⚡	◇	מד:
התם היינו טעמא שמא תצא מבית דין זכאה, ויתגרו בה פירחי כהונה. הכא - הא מקטלא.	רבה:													!	◇	מד:
וכי תימא אתי לאיתגרוי באחרנייתא														⚡		מד:
גמירי, אין יצר הרע שולט אלא במי שעניו רואות.	רבה:													!	◇	מד:
דרבי יהודה אדרבי יהודה קשיא, דרבנן אדרבנן לא קשיא?	רבא:													⚡	◇	מד:
דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא - כדשנין. דרבנן אדרבנן נמי לא קשיא - אמר קרא (יחזקאל כ"ג) ונוסרו כל הנשים ולא תעשינה כזמתכנה, הכא - אין לך ייסור גדול מזה.	אלא אמר רבא:													!	◇	מד:
וכי תימא ליעביד בה תרתי														⚡	◇	מד:
אמר קרא (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוא:													!	◇	מד:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
O מעשה-story

■ **ראיה-proof**
 ^ **שאלה-question**
 ; **קושיא-challenge**
 ■ **מקרא-key**

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לימא דרב נחמן תנאי היא?											ז	
לא, דכולי עלמא אית להו דרב נחמן. והכא בהא קמיפלגי:											!	◇
בזיוני דאיניש עדיפא ליה טפי מניחא דגופיה	מר סבר: [חכמים]										!	◇
ניחא דגופיה עדיף מבזיוני.	ומר סבר: [רבי יהודה]										!	◇
בית הסקילה היה גבוה שתי קומות.												■
אחד מן העדים דוחפו על מתניו, נהפך על לבו - הופכו על מתניו, ואם מת בה - יצא. ואם לאו - השני נוטל את האבן ונותנו על לבו. אם מת בה - יצא, ואם לאו - רגימתו בכל ישראל. שנאמר (דברים י"ז) יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה.												■
וקומה שלו - הרי כאן שלש.	תנא:											■
ומי בעינן כולי האי?												ז
מה בור שהוא כדי להמית - עשרה טפחים, אף כל כדי להמית - עשרה טפחים	ורמינהו:											■
אמר קרא (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוא:											!
אי הכי ליגבהיה טפי?												ז
משום דמינול.												!
אחד מן העדים דוחפו.												■
מניין שבדחייה - תלמוד לומר (שמות י"ט) ירה, ומנין שבסקילה - תלמוד לומר, ויניח שבסקילה ובדחייה - תלמוד לומר (שמות י"ט) סקול יסקל או ירה יירה, ומנין שאם מת בדחייה יצא - תלמוד לומר או ירה יירה, מניין שאף לדורות כן - תלמוד לומר סקול יסקל.	תנו רבנן:											■
ואם לאו עד השני נוטל את האבן.												■
נוטל?												ז
אבן היתה שם, משוי שני בני אדם. נוטלה ונותנה על לבו. אם מת בה יצא.	והתניא רבי שמעון בן אלעזר:											■
וליתעמיך, תיקשי לך היא גופא: משוי שני בני אדם נוטלה ונותנה על לבו?												ז
אלא: דמדלי לה בהדי חבריה, ושדי לה איהו, כי היכי דתיתי מרזיא.												!
ואם לאו רגימתו כו'.												■
מעולם לא שנה בה אדם	והתניא:											ז
מי קאמינא דעביד? דאי מיצריך קאמינא.												!
אבן היתה כו'	אמר מר:											■
אחת אבן שנסקל בה ואחת עץ שנתלה עליו, ואחד סייף שנהרג בו, ואחד סודר שנחנק בו - כולן נקברין עמו.	והתניא:											■
לא צריכא, דמתקני ומייתי אחריני חלופיהו.												!
נקברין עמו?												ז
אין נקברין עמו	והתניא:											■
מאי עמו - עמו בתפיסתו.	רב פפא:											!

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story	מימרא-statement ; קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין	מימרא	מאן דאמר	Talmud Navigator										
			א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נקטעה יד העדים - פטור, מאי טעמא - דבעינא (דברים י"ז) יד העדים תהיה בו בראשונה וליכא.	שמואל:												◊ ■
אלא מעתה עדים גידמין דמעיקרא, הכי נמי דפסילי?													◊
שאני התם, דאמר קרא יד העדים - שהיתה כבר.													!
כל מקום שיעידוהו שנים, ויאמרו: מעידין אנו באיש פלוני שנגמר דינו בבית דין פלוני, ופלוני ופלוני עדיו - הרי זה יהרג	מיתבי:												◊
תרגמא שמואל בהן הן עדיו.	[שמואל]												!
ומי בעינן קרא כדכתיב?													◊
(במדבר ל"ה) מות יומת המכה רוצח הוא, אין לי אלא במיתה הכתובה בו, מנין שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו, שאתה ממיתו בכל מיתה שאתה יכול להמיתו - תלמוד לומר מות יומת המכה - מכל מקום.	והתניא:												◊
שאני התם דאמר קרא מות יומת.													!
וליגמר מיניה													◊
משום דהוה רוצח וגואל הדם שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.													!
רוצח - הא דאמרן.													■
גואל הדם מאי היא?													^
(במדבר ל"ה) גאל הדם ימית את הרצח - מצוה בגואל הדם, ומניין שאם אין לו גואל, שבית דין מעמידין לו גואל - שנאמר (במדבר ל"ה) בפגעו בו, מכל מקום.	! דתניא:												■
ומי לא בעינן קרא כדכתיב?	מר קשישא בריה דרב חסדא לרב אשי:												◊
היה אחד מהן גידם או אילם או חיגר או סומא או חרש - אינו נעשה בן סורר ומורה, שנאמר (דברים כ"א) ותפשו בו - ולא גידמין, (דברים כ"א) והוציאו אתו - ולא חיגרין, (דברים כ"א) ואמרו - ולא אילמין, (דברים כ"א) בננו זה - ולא סומין, (דברים כ"א) איננו שמע בקלנו - ולא חרשין.	והתנן:												◊
מאי טעמא? לאו משום דבעינן קרא כדכתיב?													◊
לא, שאני התם דכוליה קרא יתירא הוא.													!
אין לה רחוב - אין נעשית עיר הנדחת, דברי רבי ישמעאל.	תא שמע: [רבי ישמעאל]												◊
אין לה רחוב - עושין לה רחוב.	רבי עקיבא:												◊
עד כאן לא פליגי, אלא דמר סבר רחובה - דמעיקרא בעינן, ומר סבר רחובה - דהשתא נמי כדמעיקרא דמי. אבל דכולי עלמא בעינן קרא כדכתיב													◊
תנאי היא.													!
אין לו בהן יד, בהן רגל, און ימנית - אין לו טהרה עולמית	דתנן: [חכמים]												!
נותן על מקומו - ויוצא.	רבי אליעזר:												!
נותן על שמאלו ויוצא.	רבי שמעון:												!
כל הנסקלין נתלין, דברי רבי אליעזר	[רבי אליעזר]												■
אינו נתלה אלא המגדף והעובד עבודה זרה. האיש תולין אותו פניו כלפי העם, והאשה פניה כלפי העץ, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים: האיש נתלה ואין האשה נתלית.	חכמים:												■
והלא שמעון בן שטח תלה נשים באשקלון	אמר להם רבי אליעזר:												◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
שמונים נשים תלה, ואין דנין שנים ביום אחד.	אמרו לו: [חכמים]											!	◇			
(דברים כ"א) והומת ותלית - יכול כל המומתין נתליו, תלמוד לומר (דברים כ"א) כי קללת אלהים תלוי מה מקלל - זה שבסקילה, אף כל שבסקילה, דברי רבי אליעזר.	תנו רבנן: [רבי אליעזר]											◇	■	◇		
מה מקלל - זה שכפר בעיקר, אף כל - שכפר בעיקר.	חכמים:												◇	■	◇	
במאי קא מיפלגי?													^			
רבנן דרשי כללי ופרטי, רבי אליעזר דריש ריבוי ומיעוטי.													!	◇		
רבנן דרשי כללי ופרטי: והומת ותלית - כלל, כי קללת - פרט, אי הוּוּ מקרבי להדדי אמרינן: אין בכלל אלא מה שבפרט, הני - אין, מידי אחרינא - לא, השתא דמרחקי מהדדי - אהני לרבווי עבודה זרה דדמי ליה בכל מילי.	[רבנן]												!	■		
ורבי אליעזר דריש ריבוי ומיעוטי: והומת ותלית - רבוי, כי קללת - מיעוט, אי הוּוּ מקרבי להדדי - לא הוּוּ מרבין אלא עבודה זרה דדמי לה בכל מילי, השתא דמרחקי מהדדי - אהני לרבווי שאר הנסקלין.	[רבי אליעזר]													!	■	
האיש תולין וכו'.															■	
מאי טעמא דרבנן?															^	
אמר קרא (דברים כ"א) ותלית אתו - אותו ולא אותה.	[רבנן]														!	◇
ורבי אליעזר															ז	
אותו - בלא כסותו.	[רבי אליעזר]														!	◇
ורבנן															ז	
אין, הכי נמי. אלא אמר קרא (דברים כ"א) וכי יהיה באיש חטא - איש ולא אשה.	[רבנן]														!	◇
ורבי אליעזר, האי וכי יהיה באיש מאי דריש ביה?															ז	
ההוא למעוטי בן - סורר ומורה	ריש לקיש:														!	◇
בן סורר ומורה נסקל ונתלה, דברי רבי אליעזר	[רבי אליעזר]: והתניא:														ז	◇
לרבות בן סורר ומורה. מאי טעמא - דאמר קרא וכי יהיה באיש חטא - איש ולא בן, חטא - מי שעל חטאו נהרג, יצא בן סורר ומורה שעל שום סופו נהרג. הוי מיעוט אחר מיעוט, ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות.	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:														!	◇
והלא שמעון בן שטח תלה נשים כו'.	אמר להן רבי אליעזר:														■	◇
לא שנו אלא בשתי מיתות, אבל במיתה אחת - דנין.	רב חסדא:														■	◇
והא מעשה דשמעון בן שטח דמיתה אחת הוא, וקא אמרו ליה דאין דנין															ז	
לא שנו אלא במיתה אחת כעין שתי מיתות, והיכי דמי - כגון שתי עבירות, אבל במיתה אחת ועבירה אחת - דנין.	אלא אי איתמר הכי איתמר:														■	◇
אין דנין שנים ביום אחד, ואפילו בנואף ונואפת	מתיב רב אדא בר אהבה:														ז	◇
בבת כהן ובעולה, או בבת כהן וזוממי זוממיה.	תרגמא רב חסדא:														!	◇
שמעתי שביט דין מכין ועונשין שלא מן התורה, ולא לעבור על דברי תורה, אלא כדי לעשות סייג לתורה.	תניא רבי אליעזר בן יעקב:														■	◇
ומעשה באחד שרכב על סוס בשבת בימי יונים. והביאוהו לבית דין וסקלוהו. לא מפני שראוי לכך, אלא שהשעה צריכה לכך.															○	
שוב מעשה באדם אחד שהטיח את אשתו תחת התאנה, והביאוהו לבית דין והלקוהו, לא מפני שראוי לכך אלא שהשעה צריכה לכך.															○	
כיצד תולין אותו? - משקעין את הקורה בארץ, והעין יוצא, ומקוף שתי ידיו זו על גב זו ותולה אותו.	[רבנן]														■	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-נגמר הדין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קורה מוטה על הכותל, ותולה אותו כדרך שהטבחין עושין.	רבי יוסי:											■
ומתירין אותו מיד, ואם לן - עובר עליו בלא תעשה, שנאמר: (ויקרא כ"א) לא תלין נבלתו על העץ כי קבור תקברנו כי קללת אלהים תלוי וגו', כלומר: מפני מה זה תלוי - מפני שבירך את השם, ונמצא שם שמים מתחלל.												■
בשעה שאדם מצטער שכונה מה לשון אומרת: קלני מראשי, קלני מזרועי? אם כן המקום מצטער על דמן של רשעים שנשפך - קל וחומר על דמן של צדיקים.	רבי מאיר:											■
ולא זו בלבד אמרו, אלא: כל המלין את מתו עובר בלא תעשה. הלינהו לכבודו, להביא לו ארון ותכריכים - אינו עובר עליו.												■
ולא היו קוברין אותו בקברות אבותיו, אלא שתי בתי קברות היו מתוקנין לבית דין אחת לנהרגין ולנחנקין, ואחת לנסקלין ולנשרפין.												■
נתעכל הבשר - מלקטין את העצמות וקוברין אותן במקומן.												■
והקרובים באים ושואלים בשלום הדיינין ובשלום העדים, כלומר שאין בלבנו עליכם שדין אמת דנתם.												■
ולא היו מתאבלין, אבל אוננין. שאין אנינות אלא בלב.												■
אילו נאמר חטא ותלית - הייתי אומר תולין אותו ואחר כך ממתין אותו, כדרך שהמלכות עושה. תלמוד לומר: (דברים כ"א) והומת ותלית - ממתין אותו ואחר כך תולין אותו. הא כיצד? משהין אותו עד סמוך לשקיעת החמה, וגומרין את דינו, וממתין אותו ואחר כך תולין אותו. אחד קושר ואחד מתיר, כדי לקיים מצות תלייה.	תנו רבנן:											■
(דברים כ"א) עץ - שומע אני בין בתלוש בין במחובר, תלמוד לומר (דברים כ"א) כי קבור - מי שאינו מחוסר אלא קבורה, יצא זה שמחוסר קציצה וקבורה.	תנו רבנן: [רבנן]											■
מי שאינו מחוסר אלא קבורה, יצא זה שמחוסר תלישה וקבורה.	רבי יוסי:											■
ורבנן												⋈
תלישה - לאו כלום היא.	[רבנן]											!
כלומר מפני מה זה תלוי מפני שבירך כו'.												■
משלו משל למה הדבר דומה - לשני אחים תאומים בעיר אחת, אחד מינהו מלך ואחד יצא לליסיות. צוה המלך ותלאוהו. כל הרואה אותו אומר: המלך תלוי צוה המלך והורידוהו.	תניא, אומר רבי מאיר:											■
אמר רבי מאיר כו'.												■
מאי משמע?												^
כמאן דאמר קל לית.	אביי:											!
אם כן, כבד עלי ראשי, כבד עלי זרועי מיבעי ליה	אמר ליה רבא:											⋈
כמאן דאמר קיל לי עלמא.	אלא אמר רבא:											!
האי מיבעי ליה לגופה												⋈
אם כן נימא קרא מקלל מאי קללת.												!
ואימא כוליה להכי הוא דאתא												⋈
אם כן נימא קרא קלת - מאי קללת - שמע מינה תרתי.												!
ולא זו בלבד כו'.												■
מנין למלין את מתו שעובר עליו בלא תעשה - תלמוד לומר כי קבור תקברנו - מכאן למלין את מתו שעובר בלא תעשה.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:											■
רמז לקבורה מן התורה מניין - תלמוד לומר כי קבור תקברנו מכאן רמז לקבורה מן התורה.	איכא דאמרי, אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:											■

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ⚡
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראייה ■

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
אמר ליה שבור מלכא לרב חמא: קבורה מן התורה מניין?											○	◇
אישתיק ולא אמר ליה ולא מדי.	[רב חמא]										○	◇
אימסר עלמא בידא דטפשא: דאיבעי ליה למימר כי קבור	רב אחא בר יעקב:										⚡	◇
דליעבד ליה ארון.											!	◇
תקברנו											⚡	◇
לא משמע ליה.											!	◇
ונימא מדאיבור צדיק?											⚡	◇
מנהגא בעלמא											!	◇
מדקבריה הקדוש ברוך הוא למשה											⚡	◇
דלא לישתני ממנהגא.											!	◇
תא שמע: (מלכים א' י"ד) וספדו לו כל ישראל וקברו אתו											⚡	◇
דלא לישתני ממנהגא.											!	◇
(ירמיהו ט"ז) לא יספדו ולא יקברו לדמן על פני האדמה יהיו											⚡	◇
דלישתנו ממנהגא.											!	◇
איבעיא להו: קבורה משום בזיונא הוא, או משום כפרה הוא?											^	◇
למאי נפקא מינה?											⚡	◇
דאמר: לא בעינא דליקברוה להווא גברא. אי אמרת משום בזיונא הוא - לא כל כמיניה. ואי אמרת משום כפרה הוא - הא אמר לא בעינא כפרה											!	◇
מאי?											^	◇
מדאיבור צדיקי ואי אמרת משום כפרה - צדיקי לכפרה צריכי?	תא שמע:										⚡	◇
אין, דכתיב (קהלת ז') אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא.											!	◇
וספדו לו כל ישראל וקברו אתו, ואי אמרת כי היכי דתיהוי ליה כפרה - הנך נמי ליקברו, כי היכי דתיהוי להו כפרה	תא שמע:										⚡	◇
האי דצדיק הוא - תיהוי ליה כפרה, הנך - לא ליהוי להו כפרה.											!	◇
לא יספדו ולא יקברו - דלא תיהוי להו כפרה.	תא שמע:										⚡	◇
הספידא, יקרא דחיי הוי או יקרא דשכבי הוי?	איבעיא להו:										^	◇
למאי נפקא מינה?											⚡	◇
דאמר לא תספדוה להווא גברא. אי נמי - לאפוקי מיורשין.											!	◇
(בראשית כ"ג) ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה, ואי אמרת משום יקרא דחיי הוא - משום יקרא דאברהם משהו לה לשרה?	תא שמע:										⚡	◇
שרה גופה ניחא לה, כי היכי דמייקר בה אברהם.											!	◇
וספדו לו כל ישראל וקברו אתו, ואי אמרת משום יקרא דחיי הוא - הנך בני יקרא נינהו?	תא שמע:										⚡	◇

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מימרא-statement
 ♪ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-נגמר הדין	Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
ניחא להו לצדיקא דמייקרי בהו אינשי.											◊ !
לא יספדו ולא יקברו	תא שמע:										◊ ♪
לא ניחא לצדיקא דמייקרי ברשיעי.											◊ !
(ירמיהו ל"ד) בשלום תמות ובמשרפות אבותיך המלכים הראשונים אשר היו לפניך כן ישרפו לך והוי אדון יספדו לך, ואי אמרת משום יקרא דחיי הוא - מאי נפקא ליה מיניה?	תא שמע:										◊ ♪
הכי קאמר ליה לייקרו ביך ישראל, כי היכי דמתייקרי באבהתך.											◊ !
(תהלים ט"ו) נבזה בעיניו נמאס - זה חזקיהו מלך יהודה, שגירר עצמות אביו על מטה של חבלים.	תא שמע:										◊ ♪
ואי משום יקרא דחיי הוא - מאי טעמא?											◊ ♪
כי היכי דתיהוי ליה כפרה לאבוה.											◊ !
ומשום כפרה דאבוה משהו ליה ליקרא דישראל?											◊ ♪
ישראל גופייהו ניחא להו, דמיחלי יקרייהו לגביה.											◊ !
אמר להן אל תספדוני בעיירות.	תא שמע:										◊ ♪
ואי אמרת יקרא דחיי - מאי נפקא ליה מיניה?											◊ ♪
קסבר: ליתייקרו ביה ישראל טפי.											◊ !
הלינו לכבודו, להביא לו ארון ותכריכין - אינו עובר עליו.	תא שמע:										◊ ♪
מאי לאו - לכבודו של מת?											◊ ♪
לא, לכבודו של חי.											◊ !
ומשום כבודו של חי מבית ליה למת?											◊ ♪
אין, כי אמר רחמנא (דברים כ"א) לא תלין נבלתו על העץ - דומיא דתלוי, דאית ביה בזיון. אבל הכא, כיון דלית ביה בזיון - לא.											◊ !
הלינו לכבודו לשמע עליו עיירות, להביא לו מקוננות להביא לו ארון ותכריכין - אינו עובר עליו. שכל העושה אינו אלא לכבודו של מת	תא שמע:										◊ ♪
הכי קאמר: כל העושה לכבודו של חי - אין בו בזיון למת.											◊ !
סימן יפה למת שנפרעין ממנו לאחר מיתה. מת שלא נספד ולא נקבר, או שחיה גוררתו או שהיו גשמים מזלפין על מטתו - זהו סימן יפה למת	תא שמע: רבי נתן אומר:										◊ !
שמע מינה: יקרא דשכבי הוא, שמע מינה.											◊ !
לא היו קוברין כו'.											◊ ■ <
וכל כך למה											◊ ♪
לפי שאין קוברין רשע אצל צדיק											◊ !
מנין שאין קוברין רשע אצל צדיק - שנאמר - (מלכים ב' י"ג) ויהי הם קברים איש והנה ראו את הגדוד וישליכו את האיש בקבר אלישע ויגע האיש בעצמות אלישע ויחי ויקם על רגליו.	דאמר רבי אחא בר חנינא:										◊ !
ודילמא לאיקווא (מלכים ב' ב') ויהי נא פי שנים ברוחך אלי?	אמר ליה רב פפא:										◊ ♪
אי הכי, היינו דתניא:	אמר ליה: [רבי אחא בר חנינא]										◊ !
על רגליו עמד, ולביתו לא הלך	[תניא]										◊ !

<p>מזמור - statement קושיא - challenge שאלה - question תירוץ - answer ראיה - proof</p>	<p>חולקים - disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה - central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת - insertion of an earlier segment מעשה - story</p>
<p>מקרא - key:</p>	

Talmud Navigator

מזמור - statement קושיא - challenge שאלה - question תירוץ - answer ראיה - proof	מאן דאמר	מ	ז	ז	ז	ז	ז	ז	ז	ז
אלא ויהי נא פי שנים היכי משכחת לה דאחייא?				ז						מז
שריפא צרעת נעמן, שהיא שקולה כמת, דכתיב (במדבר י"ב) אל נא תהי כמת.	אמר ליה רבי יוחנן:			!						מז
וכשם שאין קוברין רשע אצל צדיק כך אין קוברין רשע חמור אצל רשע קל.										מז
וליתקון ארבע קברות				ז						מז
שני קברות גמרא גמירי לה.				!						מז
אכל חלב, והפריש קרבן, והמיר דתו וחזר בו, הואיל ונדחה - ידחה.	עולא אמר רבי יוחנן:									מז
אכל חלב והפריש קרבן ונשתטה, וחזר ונשתפה, הואיל ונדחה - ידחה.	איתמר נמי, אמר רבי ירמיה אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן:									מז
וצריכא, דאי אשמעינן קמייתא - משום דאיהו דחה נפשיה בידים. אבל האי, דממילא קא דחי - אימא כישן דמי. ואי אשמעינן הכא - משום דאין בידו לחזור, אבל התם דבידו לחזור - אימא לא, צריכא.										מז
היו בה קדשים, קדשי מזבח - ימותו, קדשי בדק הבית - יפדו.	רב יוסף: אף אנן נמי תנינא:									מז
אמאי ימותו - כיון דאיטול הואי להו כפרה, וליסקו לגבוה	והוינן בה:			ז						מז
לאו משום דאמרינן הואיל ונדחו - ידחו?										מז
מי סברת מת מתוך רשעו הואי ליה כפרה? מת מתוך רשעו - לא הואי ליה כפרה.	אמר ליה אביי:			ז						מז
יכול אפילו פירשו אבותיו מדרכי ציבור יטמא - תלמוד לומר: בעמיו - בעושה מעשה עמיו.	דתני רב שמעיה:			ז						מז
מי קא מדמית נהרג מתוך רשעו למת מתוך רשעו? מת מתוך רשעו, כיון דכי אורחיה קמיית - לא הואי ליה כפרה, נהרג מתוך רשעו כיון דלאו כי אורחיה מיית - הואי ליה כפרה.	אמר ליה רבא:			!						מז
תדע, דכתיב (תהלים ע"ט) מזמור לאסף אלהים באו גוים בנחלתך טמאו את היכל קדשך וגו' נתנו את נבלת עבדיך מאכל לעוף השמים בשר חסידך לחיתו ארץ, מאי עבדיך ומאי חסידך? לאו חסידך - חסידך ממש, עבדיך - הנך דמחייבי דינא דמעיקרא, וכיון דאיטול - קרי להו עבדיך				!						מז
מי קא מדמית הרוגי מלכות להרוגי בית דין? הרוגי מלכות, כיון דשלא בדין קא מיטלי - הואי להו כפרה, הרוגי בית דין כיון דבדין קא מיטלי - לא הוי להו כפרה.	אמר ליה אביי:			ז						מז
לא היו קוברין אותו בקברות אבותיו.	תדע, דתנן:			ז						מז
ואי סלקא דעתך כיון דאיטול הואי להו כפרה - ליקברן				ז						מז
מיתה וקבורה בעינן.				!						מז
לא היו מתאבלין אלא אוננין, שאין אנינות אלא בלב.	מותיב רב אדא בר אהבה:			ז						מז
ואי סלקא דעתך כיון דאיבור הואי להו כפרה - ליאבלו				ז						מז
בעינן נמי עיכול בשר.				!						מז
נתעכל הבשר מלקטין את העצמות וקוברין אותן במקומן, שמע מינה.	דיקא נמי, דקתני:			!						מז
אבילות מאימתי קא מתחלת - מסתמת הגולל, כפרה מאימתי קא הויא - מכי חזו צערא דקברא פורתא. הלכך, הואיל ואידחו - ידחו.	רב אשי:			!						מז
אי הכי למה לי עיכול בשר?				ז						מז
משום דלא אפשר.				!						מז
קבריה דרב הוו שקלי מיניה עפרא לאישתא בת יומא. אתו אמרו ליה לשמואל										מז

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-נגמר הדין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יאות עבדין, קרקע עולם הוא, וקרקע עולם אינה נאסרת. דכתיב (מלכים ב' כ"ג) וישלך את עפרה על קבר בני העם. מקיש קבר בני העם לעבודה זרה, מה עבודה זרה - במחובר לא מיתסרא, דכתיב (דברים י"ב) אשר אתם ירשים אתם את אלהיהם על ההרים הרמים, על ההרים אלהיהם, ולא ההרים אלהיהם. הכא נמי, במחובר לא מיתסר.	מימרא	אמר להו: [שמואל]											
החוצב קבר לאביו והלך וקברו במקום אחר - הרי זה לא יקבר בו עולמית.	מימרא	מיתיבי:											
הכא במאי עסקינן - בקבר בנין.	מימרא												
קבר חדש - מותר בהנאה, הטיל בו נפל - אסור בהנאה	מימרא	תא שמע:											
הכא נמי בקבר בנין.	מימרא												
נמצא אתה אומר שלש קברות הן: קבר הנמצא, קבר הידוע, קבר המזיק את הרבים.	מימרא	תא שמע:											
קבר הנמצא - מותר לפנותו, פינהו - מקומו טהור ומותר בהנאה.	מימרא												
קבר הידוע - אסור לפנותו, פינהו - מקומו טמא ואסור בהנאה.	מימרא												
קבר המזיק את הרבים - מותר לפנותו, פינהו - מקומו טהור, ואסור בהנאה	מימרא												
הכא נמי בקבר בנין.	מימרא												
וקבר הנמצא מותר לפנותו? דילמא מת מצוה הוא, ומת מצוה קנה מקומו	מימרא												
שאני מת מצוה דקלא אית ליה.	מימרא												
איתמר, האורג בגד למת, אביי אמר: אסור	מימרא	[אביי]											
מותר.	מימרא	רבא:											
אסור, הזמנה מלתא היא.	מימרא	אביי:											
מותר, הזמנה לאו מילתא היא.	מימרא	רבא:											
מאי טעמא דאביי	מימרא												
גמר (במדבר כ') שם (דברים כ"א) שם מעגלה ערופה. מה עגלה ערופה - בהזמנה מיתסרא, האי נמי - בהזמנה מיתסרא.	מימרא	[אביי]											
ורבא גמר (דברים י"ב) שם שם מעבודה זרה, מה עבודה זרה בהזמנה לא מיתסרא, אף הכא נמי - בהזמנה לא מיתסרא.	מימרא	[רבא]											
ורבא - מאי טעמא לא גמר מעגלה ערופה?	מימרא												
משמשין ממששין גמרינן, לאפוקי עגלה ערופה דהיא גופה קדושה.	מימרא	אמר לך: [רבא]											
ואביי מאי טעמא לא גמר מעבודה זרה?	מימרא												
מידי דאורחיה מידי דאורחיה - גמרינן, לאפוקי עבודה זרה דלאו אורחא.	מימרא	אמר לך: [אביי]											
(סימן: כפ"ה נפשי"ה דחציב"א נכיס"א דאומנ"א).	מימרא												
כפה שהוא טמא מדרס ונתנתו לספר - טהור מן המדרס, אבל טמא מת	מימרא	מיתיבי:											
אימא: נתנתו וכרכתו.	מימרא												
למה לי נתנתו וכרכתו?	מימרא												
כדרב חסדא.	מימרא												

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-נגמר הדין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מח.
האי סודרא דאזמניה למיצר ביה תפילין וצר ביה תפילין - אסור למיצר ביה פשיטי. אזמניה ולא צר ביה, צר ביה ולא אזמניה - שרי למיצר ביה פשיטי.		דאמר רב חסדא:												מח.
ולאביי, דאמר הזמנה מילתא היא, אזמניה אף על גב דלא צר ביה. צר ביה, אי אזמניה - אין, אי לא אזמניה - לא.														מח.
נפש שבנאו לשם חי - מותר בהנאה, הוסיף בו דימוס אחד לשם מת - אסור בהנאה.		תא שמע:												מח.
הכא במאי עסקינן - דרמא ביה מת.														מח.
אי הכי מאי איריא הוסיף? כי לא הוסיף נמן														מח.
לא צריכא, אף על גב דפנייה.														מח.
אם היה מכירו - חולצו, ומותר.		רפרם בר פפא אמר רב חסדא:												מח.
החוצב קבר לאביו, והלך וקברו בקבר אחר - הרי זה לא יקבר בו עולמית.		תא שמע:												מח.
התם משום כבוד אביו.														מח.
הכי נמי מסתברא														מח.
אף החוצב אבנים לאביו, והלך וקברו במקום אחר - הרי זה לא יקבר בהן עולמית.		דקתני סיפא רבן שמעון בן גמליאל:												מח.
אי אמרת בשלמא משום כבוד אביו - שפיר. אלא אי אמרת משום הזמנה - טווי לאריגה מי איכא למאן דאמר?														מח.
קבר חדש - מותר בהנאה, הטיל בו נפל - אסור בהנאה.		תא שמע:												מח.
הטיל - אין, לא הטיל - לא.														מח.
הוא הדין דאף על גב דלא הטיל, ולאפוקי מדרבן שמעון בן גמליאל														מח.
אין לנפלים תפיסת הקבר		דאמר: רבן שמעון בן גמליאל]												מח.
קא משמע לן.														מח.
מותר המתים - למתים, מותר המת - ליורשיו.		תא שמע: ת"ק]												מח.
הכא במאי עסקינן - שגבו מחיים.														מח.
הא לא תני הכי														מח.
מותר המתים - למתים, מותר המת - ליורשיו.		דתנן:												מח.
כיצד? גבו למתים סתם - זהו מותר המתים למתים, גבו למת זה - זהו מותר המת ליורשין		ותני עלה:												מח.
וליתעמיך אימא סיפא:														מח.
לא יגע בהן עד שיבא אליהו		רבי מאיר:												מח.
יעשנו דימוס על קברו, או זילוף לפני מטתו.		רבי נתן:												מח.
אלא, אביי מתרץ לטעמיה, ורבא מתרץ לטעמיה														מח.
דכולי עלמא הזמנה מילתא היא		אביי מתרץ לטעמיה:												מח.
דחזי ליה - תפיס, דלא חזי ליה - לא תפיס.		תנא קמא סבר:												מח.
רבי מאיר מספקא ליה אי תפיס אי לא תפיס, הלכך לא יגע בהן עד שיבא אליהו.		[רבי מאיר]												מח.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
---	---

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
ורבי נתן פשיטא ליה דודאי תפיס, הלכך יעשה דימוס על קברו.	[רבי נתן]										מח.
לכולי עלמא הזמנה לאו מילתא היא.	רבא מתרץ לטעמיה:										מח.
כי בזו ליה - אחולי מחיל זילותיה גבי יורשין.	תנא קמא סבר:										מח.
ורבי מאיר מספקא ליה אי מחיל אי לא מחיל, הלכך לא יגע בהן כו'.	[רבי מאיר]										מח.
ורבי נתן פשיטא ליה דלא מחיל, הלכך יעשה דימוס על קברו או זילוף לפני מטתו.	[רבי נתן]										מח.
היו אביו ואמו מזרקין בו כלים - מצוה על האחרים להצילן	תא שמע:										מח.
התם משום מררייהו.											מת:
במה דברים אמורים - שלא נגעו במטה, אבל נגעו במטה - אסורין	אי הכי היינו דקתני עלה אמר רבן שמעון בן גמליאל:										מח.
במטה הנקברת עמו, דמחלפי בתכריכי המת.	תרגמה עולא										מח.
כיס שעשאו להניח בו תפילין - אסור להניח בו מעות, הניח בו תפילין - יניח בו מעות	תא שמע:										מח.
אימא: עשאו והניח בו תפילין - אסור להניח בו מעות, כדרב חסדא.											מח.
אמר לאומן עשה לי תיק של ספר או נרתיק של תפילין, עד שלא נשתמש בהן קודש - מותר להשתמש בהן חול, נשתמש בהן קודש - אסור להשתמש בהן חול	תא שמע:										מח.
תנאי היא											מח.
ציפן זהב או שטלה עליהן עור של בהמה טמאה - פסולות, עור בהמה טהורה - כשירות, אף על פי שלא עיבדן לשמן.	דתניא: [ת"ק]										מח.
אף עור בהמה טהורה פסולות, עד שיעבדו לשמן.	רבן שמעון בן גמליאל:										מח.
מי איכא דוכתא דרמו ביה מת וארגי בגד למת?	רבינא לרבא:										מח.
אין, כגון שכבי דהרפניא.	אמר ליה: [רבא]										מח.
הלכתא כוותיה דאביי	דרש מרימר:										מח.
הלכתא כוותיה דרבא.	רבנן אמרי:										מח.
והלכתא כוותיה דרבא.											מח.
הרוגי מלכות נכסיהן למלך, הרוגי בית דין - נכסיהן ליורשין.	תנו רבנן: [רבנן]										מח.
אף הרוגי מלכות נכסיהן ליורשין.	רבי יהודה:										מח.
והלא כבר נאמר (מלכים א' כ"א) הנה בכרם נבות אשר ירד שם לרשתו.	אמרו ליה רבי יהודה:										מח.
בן אחי אביו היה וראוי ליורשו היה.	אמר להן: [רבי יהודה]										מח.
והלא הרבה בניו היו לן	[רבנן]										מח.
אותו ואת בניו הרג, שנאמר (מלכים ב' ט') אם לא את דמי נבות ואת דמי בניו ראיתי	אמר להן: [רבי יהודה]										מח.
ורבנן											מח.
ההוא - בניו הראויין לצאת ממנו.	[רבנן]										מח.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-נגמר הדין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מח:
מימרא													מח:
בשלמא למאן דאמר נכסיהן למלך - היינו דכתיב (מלכים א' כ"א) ברך נבות אלהים ומלך, אלא למאן דאמר נכסיהן ליורשין - למה לי ומלך?												⚡	מח:
ולטעמיד אלהים למה לי? אלא לאפוש ריתחא, הכי נמי לאפוש ריתחא.												!	מח:
בשלמא למאן דאמר נכסיהן למלך - היינו דכתיב וינס יואב אל אהל ה' ויחזק בקרנות המזבח, וכתיב (מלכים א' ב') ויאמר לא (אצא) כי פה אמות. אלא למאן דאמר נכסיהן ליורשין - מאי נפקא ליה מינה?												⚡	מח:
לחיי שעה.												!	מח:
(מלכים א' ב') וישב בניהו את המלך דבר לאמר כה דבר יואב וכה ענני.												■	מח:
אמר ליה: זיל אימא ליה: תרתי לא תעביד בהאי גברא, אי קטלית ליה - קבול לטותיה דלטייה אבוך, ואי לא - שבקיה דליקו בלטותיה דלטייה אבוך.												○	מח:
(מלכים א' ב') ויאמר לו המלך עשה כאשר דבר ופגע בו וקברתו.												■	מח:
כל קללות שקילל דוד את יואב נתקיימו בזרעו של דוד, (שמואל ב' ג') אל יכרת מבית יואב זב ומצרע ומחזיק בפלך ונפל בחרב וחסר לחם	רב יהודה אמר רב:											■	מח:
זב - מרחבעם, דכתיב (מלכים א' י"ב) והמלך רחבעם התאמץ לעלות במרכבה לנוס ירושלים וכתיב (ויקרא ט"ו) וכל המרכב אשר ירכב עליו הזב ישמא.												■	מח:
מצורע - מעוהו, דכתיב (דברי הימים ב' כ"ו) ובחזקתו גבה לבו עד להשחית וימעל בה' אלהיו ויבא אל היכל ה' להקטיר על מזבח הקטרת, וכתיב (דברי הימים ב' כ"ו) והצרעת זרחה במצחו.												■	מח:
מחזיק בפלך - מאסא, דכתיב (מלכים א' ט"ו) רק לעת זקנתו חלה את רגליו												■	מח:
שאחוזו פודגרא.	ואמר רב יהודה אמר רב:											■	מח:
היכי דמי?	מר זוטרא בריה דרב נחמן לרב נחמן:											^	מח:
כמחט בבשר החי.	אמר ליה: [רב נחמן]											!	מח:
מנא ידע?												⚡	מח:
אי בעית אימא מיחש הוה חייש ביה												!	מח:
ואיבעית אימא: מרביה הוה גמיר לה												!	מח:
ואיבעית אימא: (תהלים כ"ה) סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם.												!	מח:
נופל בחרב - מיאשיהו, דכתיב (דברי הימים ב' ל"ה) וירו היורים למלך יאשיהו.												■	מח:
שעשו כל גופו ככברה.	ואמר רב יהודה אמר רב:											■	מח:
וחסר לחם - מיכניה, דכתיב (מלכים ב' כ"ה) וארחתו ארחת תמיד נתנה-לו.												■	מח:
היינו דאמרי אינשי:תהא לוטא ולא תהא לאטה.	רב יהודה אמר רב:											■	מח:
אתיה ליואב, דינייה.												○	מט.
אמר ליה: מאי טעמא קטלתיה לאבנר?												⚡	מט.
אמר ליה: גואל הדם דעשאל הואי.												○	מט.
עשאל רודף הוה.												○	מט.
אמר ליה: היה לו להצילו באחד מאבריו.												○	מט.
אמר ליה: לא יכיל ליה.												○	מט.
אמר ליה: השתא בדופן חמישית כיון ליה, דכתיב (שמואל ב' ב') ויכהו אבנר באחרי החנית אל החמש												○	מט.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
O מעשה-story

■ **קושיא-challenge**
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראייה-proof**

מקרא-key:

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
בדופן חמישית, במקום שמרה וכבד תלויין בו	ואמר רבי יוחנן:										○		מט.	
באחד מאיבריו לא יכיל ליה?											○		מט.	
אמר ליה: ניזיל אבנר, מאי טעמא קטלתי ליה לעמשא?											○	◇	מט.	
אמר ליה: עמשא מורד במלכות הוה, דכתיב (שמואל ב' כ') ויאמר המלך לעמשא הזעקלי את איש יהודה שלשת ימים וגו' וילך עמשא להזעיק את יהודה ויחר וגו'.											○		מט.	
אמר ליה: עמשא אכין ורקין דרש, אשכחינהו דפתיח להו במסכתא אמר: כתיב (יהושע א') כל איש אשר ימרה את פיך ולא ישמע את דבריך לכל אשר תצונו יומת, יכול אפילו לדברי תורה - תלמוד לומר, רק חזק ואמץ.											○	◇	מט.	
אלא, ההוא גברא מורד במלכות הוה, דכתיב (מלכים א' ב') והשמעה באה עד יואב כי יואב נטה אחרי אדניה ואחרי אבשלום לא נטה.											■	◇	מט.	
מאי לא נטה											^		מט.	
שביקש לנטות ולא נטה.	רב יהודה:										!	◇	מט.	
ומאי טעמא לא נטה?											^		מט.	
עדיין ליחלוחית של דוד קיימת.	רבי אלעזר:										!	◇	מט.	
עדיין איצטגניני של דוד קיימין.	רבי יוסי ברבי חנינא										!	◇	מט.	
ארבע מאות ילדים היו לו לדוד, כולן בני יפת תואר היו, ומגדלי בלורית היו, ומהלכין בראשי הגייסות היו, והן הן בעלי אגרופין של דוד.	דאמר רב יהודה אמר רב:										■	!	מט.	
ופליגא דרבי אבא בר כהנא											■	◇	מט.	
אילמא דוד לא עשה יואב מלחמה, ואילמלא יואב לא עסק דוד בתורה. דכתיב (שמואל ב' ח') ויהי דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו ויואב בן צרויה על הצבא. מה טעם דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו - משום דיואב על הצבא. ומה טעם יואב על הצבא - משום דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו.	דאמר רבי אבא בר כהנא:										■	■	◇	מט.
(שמואל ב' ג') ויצא יואב מעם דוד וישלח מלאכים אחרי אבנר וישבו אתו מבור הסירה.												■	◇	מט.
מאי בור הסירה?												^		מט.
בור וסירה גרמו לו לאבנר שיהרג.	רבי אבא בר כהנא:											!	◇	מט.
(שמואל ב' ג') ויטהו יואב אל תוך השער לדבר אתו בשלי, אמר רבי יוחנן: שדנו דין סנהדרין.	[רבי יוחנן]											■	◇	מט.
אמר ליה: מאי טעמא קטלתי לעשאל?												○		מט.
עשאל רודף היה.												○		מט.
היה לך להצילו באחד מאיברין												○		מט.
לא יכילי ליה.												○		מט.
השתא בדופן חמישית כוונת ליה, באחד מאיבריו לא יכלת ליה?												○		מט.
לדבר אתו בשלי אמר רב יהודה אמר רב: על עיסקי שלו.	[רב יהודה אמר רב]											■	◇	מט.
(שמואל ב' ג') ויכהו שם אל החמש - אמר רבי יוחנן: בדופן חמישית, מקום שמרה וכבד תלויין בו.	[רבי יוחנן]											■	◇	מט.
(מלכים א' ב') והשיב ה' את דמו על ראשו אשר פגע בשני אנשים צדקים טובים ממנו												■	◇	מט.
טובים - שהיו דורשין אכין ורקין והוא לא דרש.												■		מט.

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
צדקים - שהן בפה ולא עשו, והוא באיגרת עשה.									■						מט.
(שמאל ב' ב') ועמשא לא נשמר בחרב אשר ביד יואב, אמר רב: שלא חשדו.	[רב]													◊	מט.
(מלכים א' ב') ויקבר בביתו במדבר														◊	מט.
אטו ביתו מדבר הוא?													;		מט.
כמדבר, מה מדבר מופקר לכל - אף ביתו של יואב מופקר לכל.	רב יהודה אמר רב:													!	מט.
דבר אחר: כמדבר, מה מדבר מנוקה מגזל ועריות - אף ביתו של יואב מנוקה מגזל ועריות.														!	מט.
(דברי הימים א' י"א) ויואב יחיה את שאר העיר - אמר רב יהודה: אפילו מוניני וצחנתא טעים להו.	[רב יהודה]													■	מט.
הדרן עלך נגמר הדין															